

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 631/2025-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek **Alcadrain s.r.o.**, Komunardů 1626/35, Holešovice, Praha 7, Česká republika, IČO 25 655 809, a **Alcadrain SK s.r.o.**, Novozámocká 209, Nitra, IČO 36 537 616, zastúpených WERNER & Co. s.r.o., Žltá 2/F, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-32CbPv/2/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-32CbPv/2/2016 **bolo porušené** základné právo sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ich právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľkám **priznáva** finančné zadosťučinenie každej po **2 000 eur**, ktoré **je** Mestský súd Bratislava III **povinný** vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Bratislava III **je povinný** nahradiť sťažovateľkám trovy konania **1 405,50 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľiek do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. septembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn.

B1-32CbPv/2/2016. Navrhujú, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal im finančné zadosťučinenie každej po 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľky podali 29. júna 2016 návrh na nariadenie neodkladného konania voči žalovanej na vtedajšom Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“), ktorým sa domáhali ochrany voči nekalej súťaži a ochrany práva duševného vlastníctva.

3. Okresný súd uznesením č. k. 32CbPv/2/2016-105 z 1. augusta 2016 návrhu sťažovateľiek v plnom rozsahu vyhovel a nariadil neodkladné opatrenie. Žalovaná napadla prvoinštančné uznesenie odvolaním, ktoré Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č. k. 1CoPv/3/2019-260 z 22. augusta 2019 odmietol.

4. Návrhom zo 7. októbra 2019 sa žalovaná domáhala zrušenia neodkladného opatrenia. Okresný súd viedol konanie pod rovnakou sp. zn. 32CbPv/2/2016. Sťažovateľky sa vyjadrili k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia na výzvu súdu 15. novembra 2019.

5. Dňa 29. júla 2025 súd rozhodol o trovách konania a uznesením č. k. B1-32CbPv/2/20216-336 z 21. augusta 2025 návrh žalovanej na zrušenie neodkladného opatrenia zamietol, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23. septembra 2025.

6. Sťažovateľky argumentujú, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti im nebolo doručené žiadne rozhodnutie o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, pričom konanie o zrušenie neodkladného opatrenia trvalo na okresnom súde a mestskom súde ako nástupníckom súde takmer 6 rokov.

7. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 631/2025-12 z 13. novembra 2025 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľiek na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

8. Sťažovateľky namietajú, že sa takmer 6 rokov nachádzajú v právnej neistote, či neodkladné opatrenie bude naďalej existovať a brániť žalovanému v uvádzaní konkurenčného výrobku na trh, alebo bude zrušené.

9. Podľa názoru sťažovateľiek došlo k porušeniu ich označených práv, keďže v súdnom konaní došlo a opakovane dochádza k zbytočným prietahom a, navyše, k porušovaniu rovnosti strán sporu na úkor sťažovateľiek, hoci vec nie je ani právne ani fakticky zložitá v takej miere, aby ju nebolo možné za 6 rokov od podania návrhu právoplatne rozhodnúť, pričom správanie sťažovateľiek ako strán sporu určite neprispelo k doterajšej dĺžke konania. Naopak, všeobecný súd v konaní nepostupuje plynulo, a tak prispieva k neprimeranej dĺžke konania.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľiek

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

10. Mestský súd k sťažnosti uviedol, že ju považuje za absurdnú, šikanóznou, značne prekrúcajúcu realitu s jasným cieľom získať peňažné prostriedky. Ide o ukázkový príklad zneužitia práva, ktoré

by v žiadnom prípade nemalo požívať ochranu zo strany ústavného súdu. Uvádza, že momentom nariadenia neodkladného opatrenia (1. augusta 2016) bola sťažovateľkám poskytnutá súdna ochrana a od tohto momentu neexistuje žiadna neistota na strane sťažovateľiek. Sťažovateľky celý čas disponovali a stále disponujú právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, ktoré im poskytuje ochranu. Poskytnutú ochranu by stratili rozhodnutím o zrušení neodkladného opatrenia, do takého momentu nie sú sťažovateľky v žiadnej právnej neistote a podľa názoru mestského súdu zneužívajú právo na podanie ústavnej sťažnosti tvrdením okolností ohýbajúcich realitu a zamlčaním podstatných faktov.

11. Mestský súd poukázal na to, že ústavná sťažnosť je datovaná 28. augusta 2025 a ústavnému súdu bola doručená 4. septembra 2025, pričom uvádza, že je vyslovene ohýbaním reality tvrdenie sťažovateľiek, že im nebolo doručené žiadne rozhodnutie o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, pretože právny zástupca sťažovateľiek veľmi dobre vedel o tom, že súd o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia rozhodol 21. augusta 2025 a toto rozhodnutie sa nachádza v jeho elektronickej schránke. Aj napriek tejto vedomosti došlo k doručeniu rozhodnutia fikciou 6. septembra 2025. Z logov z elektronického súdneho spisu je zrejmé, že právny zástupca sťažovateľiek opakovane 21. a 22. august 2025 nahliadal do elektronického súdneho spisu v časoch, keď sa tam nachádzala informácia o prijatí správy na spracovanie ÚPVS (ktorú si aj stiahol), a z ktorej je zrejmé, že súd doručuje rozhodnutie o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia.

12. Mestský súd tiež uvádza, že sťažovateľky nepodali jedinú urgenciu a nesignalizovali nespokojnosť s priebehom konania, nedomáhali sa vydania rozhodnutia o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a neprejavovali záujem o konanie s jedinou výnimkou. Sťažovateľky sa domáhali vydania rozhodnutia o výške trov konania, teda ako podstatnú vec pre nich neriešili vydanie rozhodnutia o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, ale vydanie rozhodnutia o výške trov konania, čo len podčiarkuje zmysel a účel podanej ústavnej sťažnosti.

13. Predseda mestského súdu zastáva názor, že súd vo veci konal čo možno najplynulejšie, pokiaľ mu to dovoľovali objektívne okolnosti spočívajúce v zaťažení zákonných sudcov a zamestnancov patriacich do ich oddelení, pričom k predĺženiu konania prispela v rozhodnej miere nepriaznivá situácia, vyvolaná šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19, a s tým spojené obmedzenia a opatrenia prijaté v justícii na zabezpečenie chodu súdov.

III.2. Replika sťažovateľiek:

14. Sťažovateľky vo svojej replike dávajú do pozornosti ústavnému súdu, že vyjadrenie mestského súdu potvrdilo, resp. nevyvrátilo, že od začiatku roku 2020 do polovice roku 2025 mestský súd vo veci žiadnym spôsobom nekonal.

15. Sťažovateľky poukazujú na to, že do polovice roku 2025 nebolo ukončené ani len konanie o nariadenie neodkladného opatrenia rozhodnutím o výške náhrady trov konania, a preto sa obrátili na mestský súd, žiadajúc o vydanie rozhodnutia o výške náhrady trov konania, k čomu následne došlo uznesením č. k. B1-32CbPv/2/2016 z 29. júla 2025, ktoré bolo sťažovateľkám doručené v ten istý deň. Následne sledovali jeho doručenie aj druhej sporovej strane a očakávali buď podanie sťažnosti zo strany žalovanej alebo doručenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, aby mohli pristúpiť k podaniu návrhu na vykonanie exekúcie. Nesúhlasia s tým, že by vedeli, že v čase podania ústavnej sťažnosti bolo už o návrhu žalovanej na zrušenie neodkladného opatrenia

rozhodnuté, a to dokonca tak, že mestský súd návrh žalovanej zamietol. Spätnou kontrolou svojej elektronickej schránky právny zástupca sťažovateľiek udáva, že evidoval notifikácie o súdnych zásielkach, pričom zo žiadnej časti obsahu takejto notifikácie nemožno vyvodit', čo malo tvoriť obsah doručovanej zásielky, pričom bolo pravdepodobné aj to, že môže ísť o doložku právoplatnosti a vykonateľnosti k uzneseniu o výške náhrady trov konania.

16. Sťažovateľky uvádzajú, že už 7. augusta 2025 (t. j. dva týždne pred tým, ako bolo vydané rozhodnutie o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia) udelili svojmu právnomu zástupcovi plnú moc na podanie ústavnej sťažnosti. To znamená, že už začiatkom augusta 2025 sa rozhodli obrátiť sa na ústavný súd s ohľadom na to, že mestský súd od roku 2019 nerozhodol o návrhu žalovanej na zrušenie neodkladného opatrenia.

17. Sťažovateľky argumentujú, že nebolo preukázané, že by im bolo v čase podania ústavnej sťažnosti doručené rozhodnutie o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia. Išlo navyše o rozhodovanie formou uznesenia, t. j. bez možnosti zúčastniť sa verejného vyhlásenia rozhodnutia, a teda o taký spôsob rozhodnutia, kde sa adresát dozvie o rozhodnutí až jeho doručením, pričom uznesenie je účinné voči strane sporu až jeho doručením a až od jeho doručenia sa odvíja jeho právoplatnosť, lehota na plnenie a vykonateľnosť (§ 238 Civilného sporového poriadku). Navyše zdôrazňujú, že išlo o taký typ uznesenia, proti ktorému bolo prípustné odvolanie, a existovala dôvodná obava, že žalovaná (tak ako sa bránila proti neodkladnému opatreniu žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty a odvolaním a ako sa snažila o zrušenie neodkladného opatrenia návrhom na jeho zrušenie), podá proti uzneseniu odvolanie.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

18. Podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľiek tvorí námietka, že v dôsledku nečinnosti mestského súdu došlo v napadnutom konaní k vzniku zbytočných priesťahov.

19. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

20. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

21. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01,

I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

22. K vzniku zbytočných prietahov v konaní pred všeobecným súdom môže pritom dôjsť nielen jeho nečinnosťou, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

23. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V rámci prvého kritéria ústavný súd skúma aj význam konania pre sťažovateľky.

24. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna a skutková zložitosť prejednávanej veci, ústavný súd konštatuje, že ide o návrh na zrušenie neodkladného opatrenia, ktorým mestský súd bezodkladne upravil pomery strán sporu, pričom takéto návrhy patria medzi bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. Skutková či právna náročnosť veci z predloženého spisu nevyplýva.

25. Po preskúmaní príslušného spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľky svojím správaním v napadnutom konaní neovplyvnili nežiaducim spôsobom jeho dĺžku. Zároveň však konštatuje, že sťažovateľky mohli vystupovať v napadnutom konaní aktívnejšie a domáhať sa ochrany svojich označených práv už pred všeobecnými súdmi (napr. urgenciami, podaním sťažnosti na prietahy predsedovi súdu).

26. Pri skúmaní samotného postupu mestského súdu v napadnutom konaní ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisového materiálu zistil, že konanie v uvedenej veci začalo podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia 29. júna 2016. Mestský súd postupoval v tejto fáze konania plynulo a uznesením z 1. augusta 2016 návrhu sťažovateľiek vyhovel. Návrhom zo 7. októbra 2019 sa žalovaná domáhala zrušenia neodkladného opatrenia. Po tom, čo sa sťažovateľky vyjadrili k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia na výzvu súdu (15. novembra 2019), mestský súd ostal až do 29. júla 2025 úplne bezdôvodne takmer 6 rokov nečinný.

27. Pokiaľ mestský súd argumentuje, že sťažovateľkám bola poskytnutá súdna ochrana už nariadením neodkladného opatrenia v roku 2016, a teda sa nenachádzajú v stave právnej neistoty, ústavný súd konštatuje, že mestský súd vec nesprávne posudzuje, keďže napriek poskytnutiu dočasnej súdnej ochrany sťažovateľkám ich právna neistota vyplýva(la) z podaného návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a pominula až právoplatnosťou rozhodnutia o tomto návrhu, teda 23. septembra 2025. V posudzovanej veci nie je rozhodujúce, či sťažovateľky v čase podania ústavnej sťažnosti vedeli, že mestský súd už rozhodol, odmietnutie, resp. nevyhovenie ústavnej sťažnosti by pripadalo do úvahy len v prípade, že by pred jej podaním bolo v posudzovanej veci už právoplatne rozhodnuté.

28. Konštatovanie mestského súdu, že vplyv na konanie mala i situácia spôsobená pandémiou COVID-19, ktorá zasiahla aj súdnictvo a spôsobila spomalenie vybavenia jednotlivých podaní, ústavný súd považuje za natolko všeobecné, že naň nemohol prihliadať a ani zo samotného

predloženého súdneho spisu, nezistil priamu súvislosť medzi mimoriadnymi opatreniami prijatými vládou Slovenskej republiky v súvislosti so zabránením šírenia ochorenia COVID-19 a priet'ahmi v napadnutom konaní.

29. Ústavný súd tiež pripomína, že personálne obsadenie súdu, jeho organizácia či vysoký počet vecí v príslušnom oddelení, ako ani optimalizácia súdництва nie sú dôvodmi, pre ktoré by malo byť ospravedlnené, tolerované a ústavne udržateľné porušovanie základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nad rámec poznamenáva, že táto okolnosť je z individuálneho hľadiska (z hľadiska osoby zákonného sudcu) pochopiteľne ospravedlniteľná, avšak z hľadiska celkovej zodpovednosti všeobecného súdu za plynulosť konania v posudzovanej veci ju zohľadniť nemožno.

30. Ústavný súd konštatuje, že mestskému súdu možno vytknúť dlhodobú, ničím neodôvodnenú nečinnosť v trvaní takmer 6 rokov, a preto dospel k názoru, že došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote (bod 1 výroku nálezu).

V.

Príkaz konať vo veci a primerané finančné zadosťučinenie

31. Ústavný súd nevyhovел ústavnej s'ťažnosti v súvislosti s návrhom, aby prikázal mestskému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) konať v predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov, pretože ku dňu prerokovania ústavnej s'ťažnosti bolo napadnuté konanie právoplatne skončené (bod 4 výroku nálezu).

32. S'ťažovateľky v ústavnej s'ťažnosti žiadajú priznať primerané finančné zadosťučinenie každej po 10 000 eur.

33. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

34. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať s'ťažovateľkám finančné zadosťučinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým neodôvodnenú dlhodobú nečinnosť súdu, ako aj skutočnosť, že s'ťažovateľky sa mohli aktívnejšie domáhať vydania rozhodnutia. Po zohľadnení týchto okolností, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocit'ovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval za primerané priznať s'ťažovateľkám finančné zadosťučinenie každej po 2 000 eur podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

35. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná s'ťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný s'ťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť s'ťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie

sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadostučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

VI. Trov konania

36. Sťažovateľky si uplatnili náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním právnou zástupkyňou.

37. Ústavný súd, vychádzajúc z § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, priznal podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľkám náhradu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2025 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti) v hodnote po 556,50 eur a dvoch režijných paušálov po 14,84 eur. Uvedené sumy sa zvyšujú o daň z pridanej hodnoty vo výške 23 %, keďže právna zástupkyňa sťažovateľky je platiteľom tejto dane. Ústavný súd tak v súhrne priznal náhradu trov konania 1 405,50 eur (bod 3 výroku nálezu).

38. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľiek (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

**Peter Molnár
predseda senátu**